

abban
 vényt
 lessé-
 —
 erke-
 hívás-
 ezimü
 örey
 edből
 agyot
 n. --
 rásom
 pedig
 lenki-
 en a
 legen
 özner
 telje-
 yula.
 ivatal
 —
 k kis
 evelét
 mes-
 emet
 k. —
 onat-
 nak ;
 dom.
 rdul-
 emre
 vem-
 álko-
 be-
 hogy
 két-
 aján-
 inden
 azt
 rtesz.
 azt
 k egy
 meg.
 tehát
 en —
 nikor
 amar
 yücs-
 az a
 gyer-
 akik
 ot. —

szin-
 ötési
 évi
 zím :
 Fe-

m-épület.

VICZA-SÉTA. (Lásd a 74. lapon.)

XLVI. kötet. 5. szám.

Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894 február 4 én.

ROSZCSONT FERKE VISELT DOLGAI.

— *Ujabb kalandok és tréfák.* —Elmeséli *Ida néni.*

(Folytatás.)

NÉNI persze nagyon el volt keseredve. Sehogy sem tudta tréfára venni a dolgot.

— Hát támaszd föl a szép tyukjaimat, ha tréfáltál! fakadt ki. Szép tréfa! Kedvem volna apróra törni minden porcikádat, te gonosz fiu, te! Ezt meg nem bocsátom neked! Takarodj a szemem elől!

Nagy megeröltetésébe került a néninek, hogy el ne döngesse a kis haszontalant. Ám azért, mikor itt volt az ebéd ideje, behívatta Ferkét. Akkorra már el is párolgott a haragja. Meggondolta, hogy Ferke végre is az ő Berta hugának a fia — hát megbocsátott neki. Hanem a puskát elvette tőle és elzárta jól, hogy többé el ne csenhesse.

Ferkének újra más mulatság után kellett látni.

5. A cigányok. — Kártyavetés.

Megint jó ötlete támadt. Ott vannak a cigányok. Eddig csak úgy hébe-hóba szokta volt megtisztelni őket egy kis köhécseléssel; hanem most igazán hozzá fogott, hogy boszantsa az isten-otdát.

A karádi cigány még az evést is abban hagyja és átkozódik, ha köhögnek előtte tréfából. Ferke ezt jól tudta és mind untalan zavarta őket. Órákig ingerkedett velök. Ha látta, hogy a bogrács köré ülnek, rákezdte a köhécselést, ők meg a szitkozódást. Hiába próbálták elkergetni, ő nem törődött vele, mert látta, hogy gyávák és

nem mernek közeledni feléje. Az életüket elkészerítette, mert egy falatot sem ehetek békében tőle, a malacz-paprikás is méreggé vált, ha meglátták. Gyűlölték, még jobban mint Pistát, a kocsiszt.

Ferke valahol a bácsi holmija közt egy hosszú kutya-korbácsot talált. Ezt olyan ügyesen tudta forgatni, hogy meg nem támadhatták. Ezzel ütötte kékre-zöldre azokat, akiket ért. A rajkók mind viselték a korbács nyomát mezitelen testükön.

— Te hásonáltalán gázseMBER! kiáltá oda neki egy öreg asszony; te párást! Ázs urák há köhögnek is, ádnák egy pár tizseskét. De ez a zsvány sohá egy krájsárákát! Ütni verni tud, á fekété gyévla borítsá be á kípít neki, de fizsétni nem!

Mihály dadé panaszra is ment Máli nénihez.

— Csókolom kézsit-lábát tekintetes ássonny. Ágyonüt bennünket ázs á gázs kélyék, ákárom mondáni: ázs urfi. Olyát ütött a kezsem fejire, hogy megsántultám mind a kettőre! Három hétig nem tudok miáttá vályogot vetni. Itt á Lácsi fiám, kódiássá tette. Kiütötte mind á két semit, ázs Éva lányomnak meg á zsápfogát egytől egyig. Jáj, jáj! Odá vágyunk mindnyáján!

Laczinak persze megvolt még a szeme, Évának a foga, de a képük rettenetesen fel volt dagadva egy korbács-ütéstől.

— Ázstán sohásem ád semmit, még egy árvá krajcsárákát sé! folytatá panaszát a dadé; csak köhög és ver.

Máli néni tudta, milyen flastrom kell a dadénak. Lisztet, szalonnát, turót adott neki, mire a dadé jó kedvvel távozott. Ferkét lehordta a néni, elvette tőle a korbácsot el is zárta.

Másnap azonban, hogy — hogynem, Ferke a puskát megtalálta és kilopta. Egy órával később megint elő állott a dade s vele a fél cigány-tábor.

— Jáj á Lácsi fiám! Jáj ázs én áranyos Lácsi fiám! Mégölte, méglötte á Ferke ifiur. Itt ván á csombjában á sok ezser sérét! Jáj jáj! Olyán ségényke ákár á spēkelt nyul! Vége neki, béléhál!

És ha csak a Laczi lett volna magában! Mind a hányan voltak, nyujtogatták-muto-gatták a karjaikat, a lábukat, hátukat, hogy mennyi szem sérét ment bele.

A néni most még egyszer adott valamicskét mindenkinek. Ferkének pedig azt ígérte, hogy pinczébe zárja. Egyelőre a puska került sötét helyre. Onnan nem viszi el Ferke.

De a gyerek tudott magán segíteni. Egy pár téglát kerített, össze törte és a darabjait zsebre rakta. Kő nem volt a faluban, mert Karád már az alföldön van; tehát így segített magán. S már most azokkal a tégladarabokkal hajigálta meg a cigányokat s egy-egynek közülök szerencsésen léket is támasztott a fejében.

Most már, hogy Máli nénitől kárpótlást lehetett kapni, az egész cigányság aprajánagyja megjelent. Egészen ellepték az udvart. Mindegyiknek volt panasza Ferke ellen. Olyan jajgatást vittek véghez, hogy a néni majd megsiketült bele.

— De hiszen kevés lesz azoknak az egész ház, ha ez így járja minden nap, tűnődött a néni. Már ezen túl nem szabad adnom egyiknek sem.

Ki is jelentette nekik, hogy eddig volt, nincs több, még ha Ferke sorra is öldösi őket. A cigányok zugolódtak, fenyegetőztek, de Máli néni nem engedett.

Végre kénytelenek voltak üres kézzel távozni, mert a bíró is rájuk izent.

— Nem szégyenlitek magatokat, hogy egy szál gyerekekkel nem birtok? kérdé egy paraszt-asszony, aki ezt látta.

— Jájj, ébbén á gyérékben sázs erdeg lákik! sopánkodott a dádé. Nem bir ávval sénkisem!

Mikor haza érkeztek, az öreg Sára, a legokosabb a táborban, azt mondá, hogy mivel a tensasszony nem adott semmit, Ferke pedig csak egyre boszantja őket: jó volna, ha ők kifognának rajta.

— Igázs, de hogyan? mondák. Hisen mindnyáján ázst ákárjuk, de ném tudjuk á módját.

— Már én ki is gondoltam válámit, mondá Sára. Gyérték ide Mihály, Jancsi, Pali, Simi! Á tebbiekre nincsen siksígem. Álljatok félre!

— Hát mi les ázs? Mit gondoltál ki? kérdé a dádé.

— Hát csak ázst, hogy ellopjuk ázst á kelyket és elvissük innen! felelt Sára.

— Kell ázs erdegnek ázs á csúnyá séke gyerek! kiáltott Simi. Ázstán mit csináljunk vele? Ném ádhátjuk el á vásáron!

— Te bágó, nevetett Sára; nem is mágunknák lopjuk ázst á rozs gyéréket. *Házsá lopjuk!* Vissá vissük, á hunnét gyitt!

— Juj!... Én nem nyülok hozzszá! kiáltott Mihály.

— Én se, én se! kiáltották a többiek.

— Ti gyáva mámlások Mit féltek égy gyéréktől? Mi bajotok léhétné? mérgelődött Sára asszony.

— De mit sól majd á tékintetés ásszony? Juj! Félek! mondá Pali. A tékintetés ur becsukat.

— Hisen ném esik á gyéréknek semmi bájá! Ném fog háragudni érette, nem sirjá ki utáná á két semít, ha ezst ázs ördögök fiát elvissük innea. Hát ugy les, áhogy én mondom: megtréfáljuk ázs ifurácskát. Há á nénije már nem ákar ádni sémmit és kikérgét benninket ázs udvárából, ákkor mi nékünk sé kéllének ázs i tréfái. Ingyért né bosántson minket sénki fia! De nem ám!

Mig vitézeivel Sára megbeszélte a hadi tervet Ferke ellen, addig a néni lelkére beszélt a gyerekeknek, hogy ne legyen már olyan borzasztó rossz, ne zúdítsa föl maga ellen az egész világot. Mennyi bajt, keserüséget szerzett már neki, mióta itt van. De Ferke azt nem akarta beismerni, nem is birta fel-fogni, hogy lehet ilyen ártatlan kis tréfákért annyira haragudni?

— Megpróbálok vele, gondolá a néni, és Ferkéhez fordulva így szólt: Ha jól viselkedel ezen tul, a jövő héten elviszlek magammal a keresztúri vásárra.

— És vásárfiát is vesz nénikém? kérdé Ferke mohón.

— Persze, hogy veszek! Választhatasz magadnak tetszésed szerint akár mit, felelt a néni.

— És ha lovacskát akarok?

— Azt is kapsz, de csak egy föltétel alatt: ha addig nem lesz rád panasza senki fiának, még a czigányoknak sem!

B Ü V É S Z E T.

A BORRÁ VÁLT VIZ. (Lásd a 74. lapon.)

Amit én ígérek, az szent; tartsd hát eszedben, és a szerint cselekedjél, amint fogadkoztál.

Ferke nagyot ugrott örömeiben.

— Ha egyszer megígérte a néni a lovat, meg is kapom, gondolá, akár leszek jó, akár nem. Majd kikunyorálok!

Olyan jó kedve támadt, hogy szinte föltette magában: ma nem bánt, nem boszant meg senkit.

Amint ezután sétára indult, találkozott Sárával.

Máskor köhögött

volna neki egy verset, vagy téгла-darabbal köszöntötte volna fejbe. De most a keresztúri vásárfiával való biztatás olyan nyájassá tette, hogy békén hagyta az öreg czigány asszonyt, aki alázatosan közeledett feléje és hizelegve mondá:

— Sép ifur, árányos ifur! Nem párán-

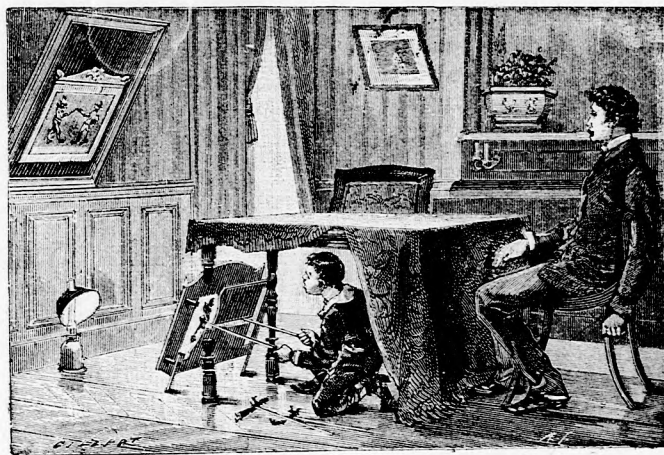
csoljára, hogy egy kis séréncse-kártyát vessek?

— Majd adok a maga hazugságaiért még pénzt is! nevetett Ferke; nem köll nekem!

— Nem kérek én érte semmit sé! Egy árvá krájsárcát sé! édeskedett a Sára. Ingyér vétém ki ázs árányos, gyémántos ifiurácskának a séréncset. Nem mondok

én házugságot sohasem! Ázs én kártyáim csak ázs egy igazsát besélik. Tessék, itt ván! — És azzal leggugolt a földre és szétrakta a kártyáit. — Tyü! . . . ja-ja-jajj! . . . de nágy séréncse nisz rá ázs urficskára. Itt á veres király: ezs ázs urfi; mélléte á mákk-disnó és á tek-hetes! Jaj, jaj ifiurácskám, válámi nágy séréncse fogjá érni, válámi igen nágy! — mert

B Ü V É S Z E T.

SZINHÁZ A TÜKÖRBEN. (Lásd az 74. lapon.)

most még a tekdisnó is mélléje került. Kenyekig fog vájkálni ázs áránybán, ezisztben, gyémántbán! Nágy kincset fog találni! Vágy á lutrin nyer? Nem! . . . kincset talál . . . itt á veres disnó! Kincset talál, ázs bizonyos!

Ferkének most már kezdett tetszeni a dolog. Hiszen világ-életében az volt a legfőbb vágya, hogy sok, sok pénze legyen; — akkor lesz ám ő neki gyöngy-élete!

— Hát mikor, hol fogom én azt a kincset találni? kérdé kigyúlt arccal.

— Hjá, ázstát nem mondhatom meg így hámarjában, felelé Sára, még egyszer kivette a kártyát. És keverte, rakta, meg újra keverte és újra kirakta.

Ferke csak leste, mi jön ki belőle?

— Megván! mondá Sára; itt ván váláhol; á ténsur házsá tájékán ván elásvá. Válámelyik éreg ápjá ástá el. De hogy

hol van, mélyik helyen, ázstát még ném mondhatom, nem mutatja a kártyá.

— Hát miért nem? Ostoba kártyája! heveskedett Ferke; mért nem mutatja azt is, ha igazat mond?

— Ázsért nem, mért ázst a kincset ném sábad másnak megtálalni, csak ázs urfínák! magyarázta Sára. Ézs csak ázs ifiúrának van réndélvé. Há én mennék odá, há én ásnék, akár tizs ésténdeig is égy semernyi semeckét se tálálnék, míg há ázs urfi csak odá áll árrá a helyre, magától is felvetődik. Mert hogy így van ázs a kincsekkel, ifiur. Sok históriát tudok én árról! Itt Bélyben volt égy ségény gyerek. Ámint kapál, égsér csak a kézsibe ákad neki egy kis rézs istecske. Hogy megláttá a gázsdájá, kikáptá a kézsibül, mert sejtette, hogy válámi kincs rejtézsik benne; kinyitja, hát nincs egyéb benne silvá-mágnál. Most eldobta mérgeesen: ázs ócská rézs istecskét is, meg a silvá-mágot is. A gyérék esse sedte és akkor *tista sinarany* létt belile. Hat ökrös gázsdá lett abbul a ségény árva gyérékből. Még most is él. Megkérdézsheti, há tetsik; ott lákik Bélyben, a téplom mellétt van a házsá.

Ez után a mese után már hinni kezdte Ferke a dolgot.

— De hogy tudhatom én azt, hol van az a pénz elrejtve? faggatá tovább a czi-gány asszonyt.

— Ázs nágyon kényyü les, felelé Sára. Má ésté há besététedik, árra figyeljén ázs ifiurácská, hol lát válámi kékes lángot a kertben... ott veti fel magát a kincs. Ázstán rögtön sáládjon odá és ott fogja tálalni. De égyédül ménjén ám, sénkinek egy árva söt ne sóljon, különben hástálán volt mindén. Mert ázs ilyen kék lángot csak égy-

sér égy ésténdeiben léhét látni. Há mámá ném káppá még, ákkor várhat vélé a jévé távásig. Ázst ném sábad elárulni sem a bácsinák, sem a néninek. Csák ákkor, há a sok pénzs már a kézsibe les.

— Éjfélig kell-é majd várni? kérdé Ferke, aki borzongott ennél a gondolatnál.

— Ó déhogy! . . felelt Sára; ázst majd mégmondják a kártyák! Lássuk csak! Tés-sék: itt a vérés kilenceses! Ugy kilenes órá tájt les ázs. Dé né sóljon senkinek ázs urfi! El né sálássá ázstát a téngér pénzst. Májd holnap éljövök ázs udvárbá, májd nem sájnál tólem egy kis árány krájesárkát, vágy égy gyémántos gyürücskét, ugy-e bár ifiur!

— Nem! mondá Ferke. Akár kettőt is adok, csak legyen egyszer a kezemben!

(Folytatása következik.)

JÓTÉKONYSÁG.

(Képpel a 73. lapon.)

MAGAM is ugy vélekedtem hogy Margitka igen kedves leányka. Mások is dicsérték.

— Olyan jó szívü! Igaz, a szülei gazdagok és bőven adnak neki »gombostü«-pénzt. De ő is juttat aztán belőle a szegényeknek.

Csakugyan, minap magam is láttam. Hanem a mióta a saját szemeimmel láttam, azóta — no, nem mondom, hogy Margitka nem kedves leányka; csak azt sejttem, hogy a jószívüése nem egészen olyan, milyennek én szeretném.

Mert igaz, hogy amint az a szegény nyomorék öreg koldus alamizsnát kért, hát adott is neki Margit egy szép fényes tizeskét; de aztán büszkén és elégedetten nézett szét azokon, akik épp arra mentek és nem adtak. Leolvastam az arczáról, hogy ezt gondolja:

— Lám, én adtam. Mert nekem van ám!

S azóta kétségem van: igazi jószívűségből cselekszi-e a jót, avagy inkább csak hivalkodásból.

Máskép jártam a szomszédaimmal. Három gyerek van ott: Gyula, Tibor és Vil-mácska. Nem sokat látni és hallani őket, kivált így tél idején. Szüleik nem igen gazdagok, csak épp hogy csinosan, tisztességesen járatják a gyermekeiket. Biz azoknak nem igen jut annyi, hogy másokkal is megoszthassák.

Azaz, dehogyan nem. Épp azzal jártam meg, hogy ezt gondoltam.

A házuk egyik ajtaja a kertre nyílik, kényelmesen rálátok Téli fagy és hó idején ennek az ajtónak hosszú pihenője lehetne, mert mostanság kevés multság kinálkozik a kertben. De az az ajtó mégis minden nap kinyílik és minden nap látom, amint a két fiú és a leánya kilép a házból. Nem is sejtik, hogy mit mivelnek.

Es mit mivelnek?

Nagyon csekélyke dolgot. Hol az egyik, hol a másik, hol mindnyájan hoznak tenyerökben, zsebökben, tányéron bőségesen morzsalékot.

— Jertek, szegény kis madárkák! Jertek, egyetek!

— No csak jertek, ne féljete! Dehogyan bántunk! Fáztok ugy-e szegénykék! Leg-alább ne éhezete!

— Csipkedjétek föl mind! Holnap megint kaptok.

A madárkák közelednek, de félnek.

— Menjünk be. Ne zavarjuk szegénykét.

S bemenek. Pedig látom a szemükön, mennyire szeretnének gyönyörködni benne, hogy az éhes kis madarak mint lakmároznak a morzsalékon. De nem zavarják a kis éhezöket, bemenek.

S én azóta úgy vélekedem, hogy az én kis szomszédaim igazabban, tisztább szívvel gyakorolnak jótékonyt, mint az a kedves, de hiú és hivalkodó kis leány.

AZ ÖREG KOLDUS.

PÁRIS egyik templomának ajtaja előtt hosszú évek sora óta egy öreg koldus állott. Sohasem szólott egy szót sem. Csak akkor hajtá meg egy kissé fejét köszönésképen, ha valami alamizsnát nyújtottak neki.

Egy fiatal pap minden nap pontosan eljárt reggeli isten-tiszteletre, s az ajtónál rendesen átadta adományát a koldusnak.

Egy reggelen hiába kereste az öreg koldust a szokott helyén. A többi koldustól tudakozódott felőle. Amint lakhelyét meghallotta, oda ment. Kicsiny házacskára rozzant ajtaján kopogtatott.

— Raymond vagyok, a fiatal pap. mondá.

Gyöngé hang felelt neki belülről:

— Szabad!

Raymond belépett. Ott feküdt az öreg koldus, szegényes ágyán, betegen. Megtört fényű semeit hálásan emelte a belépőre.

— Ah, ön az, nemes lelkű tisztelendő uram? Mivel érdemlem meg ekkora jó-ságát?

— Miért, jó ember? kérdé Raymond. A pap, a szegény embereknek a barátja.

— Ó uram, ha elmondanám önnek . . . nem beszélne így. Ne, ne szóljon jószággal hozzám. Nem vagyok rá méltó. Én nyomorult vagyok. Isten jósa elhagyott!

— Hogy gondolhat, beszélhet ilyet! fed-dé őt a fiatal lelki atya. Isten a jószág, a bocsánat. Önnek is megbocsát.

— Ó tisztelendő ur . . . az lehetetlen. Az én vétkeket nem bocsáthatja meg soha!

— S miért gondolja ezt?

— Az én vétke nagy. Harmincz év óta kérem az Isten bocsánatát azért a bűnért, amit elkövettem. . . . de az Isten elfordult tőlem.

A lelki-anya szelid hangon vigasztalá, de sokaig hiába. Végre a koldus a következőket beszélt el:

— Jószág-igazgatója valék egy gazdag család uradalmának, midőn az utolsó század forradalma kitört. Iszonyatos idők voltak akkor. A gazdag nemeseiket irgalmat-

lanul végezték ki. Uram is, a gróf, feleségével s gyermekeivel, két leányával s négy éves kis fiával elrejtözött. S én ekkor, mert vagyont véltem szerezni, elárultam gazdáim tartózkodási helyét. És uram . . . szemem előtt végezték ki azt a családot, amely olyan jó volt hozzám, amelynek mindenemet köszönhettem. Csak a kis Raymondot, a gróf kis fiát, hagyták meg életben.

A fiatal pap halál-sápadtra vált. Össze rázkódott s görcsösen szoritá kezével az ágy karfáját.

A koldus így folytató:

— Minek ecseteljem, tisztelendő uram, azt a véghetetlen nyomort, szenvedést, amit ez után el köllött viselnem? Az Isten elhagyott, az emberek elfordultak tőlem. Idáig süllyedtem. Ezt a kis keresztet — s e szavakkal nyakából remek ékszeret vont ki — meg tudtam őrizni. Szegény grófnőm hordta mindég a nyakában . . .

A nagy szenvedés, meghatottság elfojtá a koldus szavát.

Ekkor az ifju pap így szól remegő hangon:

— Isten megbocsátja bűnét. És én is megbocsátom, pedig ön ölte meg apámat, anyámat, testvéreimet! . . .

A koldus arczára kimondhatatlan kifejezés ült. Végső erő-feszítéssel oda nyújtá Raymondnak a kincseket érő drágakövekkel kirakott keresztet, aztán feje vissza hanyatlott és kiadta lelkét.

Larisse nyomán francziából

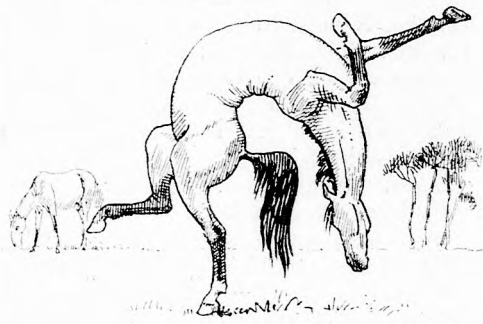
Farkas Imre.

NAGYRAVÁGYÓ CSIKÓ.

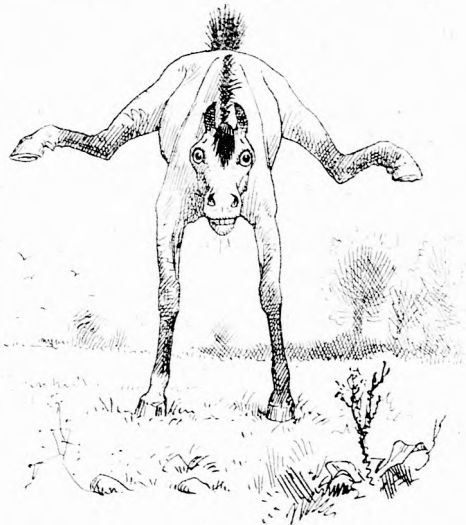
AZ ÉN anyám híres ló volt,
A czirkuszban hókolt-bókolt;
Ember korát kitalálta,
Patájával kikapálta.

Pojácza bár rejtegette,
A fehér kendőt meglelte.
S az abroncon, mikor lángolt,
Tüzi madárként átszállott.

*Én is a czirkuszba vágyom,
Csak ott lesz az én világom!
A módját már próbálgatom,
Derekamat csóváltgatom.*

*Csóváltgatom, hajlítgatom,
Forgatom mindegyik tagom;
Sikerül már ez is, az is,
Holnap már a tótágas is.*

*Még csak egy kis gyakorlatot,
S czirkuszba beállíthatok.
Csakhogy addig — s ez ugy aggaszt —
Gazdám kocsi elé ragaszt.*

JÓTÉKONYSÁG. (Lásd a 70. lapon.)

VICZA-SÉTA.

(Képpel a czimlapon.)

IGY ni, Viczám! Eleget
Üttél palotádban.
Termeidből jöszte ki,
Sétálj a szobámban!

Ha nem mozogsz, tagjaid
Mind meggémberednek —
Porcellán lábad-kezed
Mind elkényszerednek.

Rakd előre Viczuskám,
Serényen a lábad —
A cserép-madaraid
Vigan muzsikáltnak.

Nagyon jól megy! Egy-kettő! ...
No, fordulj még hármat!
Igy ni; — elég; sok is volt —
Viczuskám elfáradt.

BÜVÉSZET.

(Képekkel 68. és 69. lapokon.)

A borrá vált víz.

A BIBLIÁBAN, az Új-Testámentomban olvassuk mint Jézus egyik csodatevését, hogy a canai menyegzőnél, mikor a nagy vendégség közepette már fogytán volt a bor, a vizet borrá változtatta. Ilyen csodát mi semmiféle bűvészzel sem tudunk ugyan produkálni; de mégis van rá mód, hogy a palaczkban lévő vizet borrá varázsoljuk, anélkül, hogy kitöltenők a vizet és bele töltenők a bort.

Legelőször is szükséges, hogy legyen egy hordó bor. Még pedig színültig meg legyen a hordó töltve. Most már az a kérdés, hogy ha nincs lopó («hébér», amelylyel a bort a hordóbul kiemelik) és csapra sem lehet ütni a hordót, — miképen lehetne mégis az üres palaczkot a hordóbul megtölteni borral?

Ott van a furfangos diák és így szól:
— Csak legyen a palaczk tele vízzel, mindjárt átvarázsolom én borrá.

Viz van, a palaczkot tele töltik. Mit tesz most a furfangos diák? Az ujjaiával befogja a palaczk száját, felfordítja a palaczkot, aztán beszorítja — persze az ujjait hirtelen elkapva — a palaczk nyakát a hordó lyukjába és ott tartja, mint a rajz mutatja. Jó ideig tartja így. És mikor végre fölemeli, hát — csakugyan a palaczk viz helyett borral van tele.

Mi történt? Nem éppen boszorkányság. Mikor a palaczk nyitott szája a hordóba ért, a viznek ugy-e, voltaképp nem volt hová kifolyni, mert hiszen a hordó is színültig tele volt: a víz és a bor össze ér. Igen, de a víz nehezebb, mint a bor. A palaczkban levő viz tehát lassankint leereszkedik a hordóba, és helyette a hordóbul bor emelkedik fel mind addig, míg csak a palaczkból minden víz le nem szállt; s ekkor a palaczk tiszta borral van tele.

Hordó és nagy palaczk helyett kisebb megfelelő edényekkel is be lehet mutatni ezt a produkeziót.

*

Színház a tükörben.

Ez már igazi szemfényvesztés. Nem elég hozzá holmi ügyes csellogás, hanem gondos készülés és rendezés, össze tanulás szükséges. De azért nem is valami nehéz feladat s ügyes fiúk vagy leányok egész társaságot elmulattathatnak vele, még pedig úgy, hogy a nézők és hallgatók közül sokan alkalmasint váltig fognak rajta álmélni, és hiába.

Mert a néző csak azt látja, hogy a produkezió rendezője ott ül az asztal előtt, nem csinál semmit, csak elmond egy-egy érdekes történetkét, szindarabot. Es ime, amit mond, az mind látható is ott a vele szemközt függő tükörben, hol egy kis színpadon megjelennek azok az alakok, akikről az előadás szól és teszik mind azt, amit a bűvész elmond róluk és helyettök.

Rajzunk könnyen érthetővé teszi azt a produkeziót.

A teremben, hol az előadást rendezni akarjuk, legelőször is egy fali tükröt a felső

részével annyira előre hajlitva függesztünk föl, hogy a pallón közel levő tárgyak vissza tükröződjenek benne. A tükör közelébe asztalt állítunk és három oldalról letakarjuk, hogy a nézők ne lássák, ki és mi van az asztal alatt. Csak a negyedik: a tükör felé szolgáló oldal marad szabadon. Itt állítják fel a kis színpadot, melynek képe a tükörben látszik és melyen a bábokat az asztal alatt lappangó rendező mozgatja. Szemben a színpaddal erős fényű lámpás ég, melyre (ha más nincs, kemény papirosból) olyan ellenzőt csinálunk, hogy a fény egészen az asztal lábainál álló színpadra essék.

Hogy az előadás miként történik, rajzunk igen világosan mutatja. Lábakon álló színpadot helyezünk a földre, ferdén és olykép, hogy a tükörben jól megjelenhesék a képe. Ezért a tükörnek, a kis színpadnak is, de még a színpadot megvilágító lámpásnak is jó előre ki kell próbálni a kellő állását. Az elől nyitott színpadot hátul deszka zárja el, de olyformán, hogy a deszka közepén kis-ujnyi hézag vonul végig, vagyis az egyik kis deszkát fönn, a másikat lenn szögezzük oda úgy, hogy a kettő ne érjen össze.

Ez a hézag igen fontos. A színpadon szereplő bábokat ugyanis hátuknál fogva vékony pálczikákra erősítjük s az asztal alatt rejtőző rendező a pálczikát oldalról a hézagba tolva, ilykép a bábokat a megvilágított színpadon ide-oda mozgatja. A színpadon mozgó bábok képe megjelenik a tükörben, de a hátra nyuló pálczikái nem s így a bábok a maguk emberségéből látszanak mozogni.

Miután ketten jól össze tanultak, az egyik rendező az asztal alatt a bábokat táncztatja, mozgatja, megjelenti a színpadon és eltünteti onnan; a másik pedig az asztalnál ülve, hangos szóval kíséri a tükörben feltűnedező jeleneteket, vagyis a szöveget mondja el a bábok helyett. Természetes, hogy nagyon pontosan össze kell tanulni, hogy a beszéd és a tükör-képek össze vágjanak.

A KERITÉS MÖGÖTT.

— Kicsi beszélyke, képpel. —

KVETETLENÜL el kell készülnöm ezzel a feladott varrással... pedig sok is, nehéz is... De megígérem a mamácskának, hát teljesítem.

Öltögetett is Irénke szorgalmasan, amint illetén módon biztatta magát. Aztán elmosolyodott.

— Nem... nem úgy van. Bizony még magam dicsérem magamat. Hiszen igaz, máskor is elvégzem, de nem olyan sietve. De ma a mamácska említett valamit, hogy nem fogjuk megbánni, ha meg lesz velünk elégedve. Bizonyosan valami kedves meglepetést tartogat. Képelem, Jolánka is mily szorgalmasan tanul... pedig ő... no, igazán nem nagy barátja a tanulásnak.

Irénke ezt a viláért sem mondta volna mások előtt. Dehogyan is mondott volna rosszat a testvéréről. De úgy magában elgondolhatta és, igaz, biz' ezzel egy csöppet sem rágalmazta Jolánkát. Sőt aligha tévedésben nem volt, mikor most azt hitte, hogy Jolánka nagy tanulással töri magát. Pedig a mama is azt hitte. De én nem hiszem.

Mert hát igaz, hogy Jolánka kezébe vette a könyvet és így szólt:

— Megyek a hátsó szobába, ott nem zavar senki, ott jobban tudok tanulni.

Be is ment a kertre nyíló leghátsó szobába. De az is igaz, hogy alig néhány perc múlva megint kijött, óvatosan szét-nézett és gyorsan futott ki a kertbe. És

azt már sehogysem lehetett volna elhinni, hogy ott akar tanulni. Mert a könyvet, — no, azt bizony hirtelenében ott felejtette a szobában.

A kertből a kis ajtón át kisurrant a kerítés mögé. Ott közel volt az országút.

— Így ni, most már én leszek az első, szölt Jolánka elégedetten. Ohó! Tudok ám én mindent, meglestem, mikor mamácskáék beszéltek róla. Eljön kocsin a nagymama, megáll a házunk előtt, hogy mi beszálljunk, aztán elkocsizunk és két-három napig ott leszünk a nagymamával a városban. Juj de jó lesz!

Közben nagyot nevetett.

— Az a szegény oktondi Irénke! Hogy törí magát a feladott varrással! Mintha bizony sokat kérdezetnék az effélét, ha egyszer már itt lesz a nagymama és indulni kell. Láttam, mikor a mama titokban berakta a holmikát a ládába . . . a meglepetés az lesz, hogy csak be kell ülnünk a kocsiba és gyi te! . . . robogunk odább. De én itt már előre beülök a nagymamához . . . erre kell jönnie a kocsival . . . az lesz majd a jó tréfa!

Előre nevetett neki.

— Mamácska még jó nagy leczkét akart velem megtanultatni . . . no bizony! Hiszen úgy sem tanulok most három napig, hát ez a fél nap már ide vagy oda, az mindegy. Sokkal mulatságosabb, ha megvárom a nagymamát itt a kerítés mögött.

Tehát várt. Eleinte nagyon meg volt elégedve magával, hogy olyan ügyesen kibujt a leczke alól. Ide-oda őgyelgett és leste a nagymama kocsiját. De csak nem akart az jönni.

— De sokáig készülődik a nagymama!

Megint csak várt. Most már kissé türelmetlenül. Már rég elmúlt az ozsonna ideje, már szinte esteledni kezdett.

— Talán mást gondolt a nagymama és nem ma megyünk. Ez baj volna. Meg kell tudnom.

Megindult, hogy bemenjen; de amint benézett a kerítésen, ijedten szökkent egy bokor mögé. A mama épp ott sétált a kis ajtó tájékán.

— Meg köll várnom, míg elmegy . . . meg ne tudja, hogy itt voltam.

Megint csak várt, de ugyancsak boszusan, türelmetlenül. Ki-kidugta a fejét, de mindannyiszor vissza rántotta. A mama még most is ott sétál. Ugyan mi jutott eszébe, hogy annyi ideig sétál itt? De most már bizonyosan megváltozott a nagymama terve . . . hiszen mindjárt este lesz és még sem jön. Már be sem érnének ma a városba.

Jaj, csak már bejuthatnék! Borzasztó itt annyi ideig lappangani!

Egyszerre csak hallja a kis ajtóból a mama hangját:

— Jolánka, már sötétedik, jőjj be!

Mit tehetett? Szégyenkezve, pironkodva elősompolygott. Azt várta, hogy a mama keményen megpirongatja. De a mama csak annyit szólt:

— Irénkét ne keresd, ő elutazott a nagymamával néhány napra a városba. A nagymama ide izent, hogy jobb lesz, ha ti mentek az ő házához s úgy indultok. De tégedet nem találok, így hát csak Irénke ment.

Ugy hallom, hogy Jolánka azóta soha sem bujkál többé a leczke elől a kerítés mögött.

ARANY KALÁSZOK.

Légy szives és előzékeny mindenkihez, de ne bizakodjál tulságosan mindenkiben, aki jó barátodnak mondja magát. Mert nagyon sokan csalódtak már, akik hiúságukban elhitték, hogy a sok jó barát őket szereti; pedig csak a gazdagon terített asztalt szerették és a különféle hasznot, mely részökre jutott. És mikor másnál jobb lakomára és több haszonra találtak, annak éppen olyan barátai lettek. De nehéz napokban, balsorsodban is melletted fog maradni az, aki nem kíván részt javaidból szerencsés napjaidban.

*

Aki hasznosan, nemesen tölti napjait, az nemcsak egyszer éli végig életét. Mert kellemes, boldogító lesz számára a visszaemlékezés és még késő öreg-korban is földézi és emlékében újra meg újra átéli a rég letűnt napokat.

*

A dicsőségnek sok utja van. Dicső a hős, ki vérét, életét áldozza honáért az ellen-séggel vívott csatában; de az is dicső, ki

nemes, hasznos czélért lankadatlanul dolgozott egy hosszú életen át és munkájával hasznára vált még késő utódoknak is.

*

Aki jót tett, de maga beszél róla, éppen az ellenkezőjét éri el annak, amit elérni kíván. Minap emlegetni kezdtem társaságban, hogy egy ismerősünk milyen jó tettet cselekedett s valaki közbe szólt: »O tudom, mondta ő maga.« S mi lett belőle? Nevettek s a jótévőről nem azt mondták, hogy jótékony ember, hanem azt, hogy hiu dicsekedő.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 3-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

A									
M	A								
E	K	E							
R	Ó	M	A						
I	B	O	L	A					
K	Á	L	M	Á	N				
A	M	E	R	I	K	A			

Helyesen fejtették meg: Takách Ilona, Vécsei Ferencz, ifj. Kossaczky Oszkár, Engel Jenő, Zakár Margit és Lajos, Mandel Mihály, Grandjean Márta és Emil, ifj. Isaák Gyula, Springer Stefi, Jánosi Anna és Dódi, Singer Vilma és Ottó, Klein Ignác és Árpád, Szarvasy Erzsike, Loránt Ella, Moesz Izabella és Ilonka, Herzog Miksa, Koritschner Iván, Rosenfeld Imre, Stern Andor, Münnich Blanka, Czukor Irén és Pista, Rácz Alfonz, Mérey Ágosta, Szalatsy Bandi, Weisz Róza, Steindl József és Jenő, Fried Margit és Imre, Weisz Hermine, Ungár Béla, Badić Gizi és József, Füzesséry Elza, Várnai Ida, Kürschner Manó, Przybilla Jenő, Dittrichstein Viktor, Barbur Sándor, Schwarcz Klára, Drechsler Tóni, Spitz Regina, Zurányi Gusztáv, Zelenka Jolán, Rozner Riza, Steiner Mariska és Gyula, Gergelyi Józka és Imre, Bagossy Károly, Laendler testvérek,

Patterson Margit és Orsolya, Horváth Titus és Kornél, Velencei Tiborka, Stingly Kálmán, Hanny Elemér, Ordódy Irén és László, Bothmer Ervin, Ausländer Ilona, Kiss Margit és Pista, Jármay Károly, Augusztn Irén és Viola, Varga testvérek, Basch Adorján, Timár Stefánia, Györgyi Dénes, Schmidt Ervin, Horváth Károly, Gruber Henrik és Jenő, Jekelfalussy Gizike, Gyömörey Malcsi, Singer Erzsé és Irma, Madarász Pista, Kovács Irénke, Misner Jancsi, Engelmann Olga és Irén, Dekker Oszkár, Baumgarten Józsa, König Dénes, Némegy Ella, Imreh Margitka, Gyurkovich Dódi, Koller Edith, Wiesner Bódog, Könyöki Ella, ifj. Bolyó Károly, Schwarz Magda és Béla, Spur László, Bartal Aurél, Csataj Mariska és Lajos, Kis Rózsika, Grosz Róza, Szily Irma, Förster Ottó, Farkas Pál és Győző, Merkly József, Poppovits Lyubicza, Schönberger Béla, Gyémánt Ilona, Czukor Annuska, Miklós Zoltán, Székely Irma és Árpád, Prodánovits Tódor, Sándor Sanyi, Löffler Margit és Laczi, Boross Pali, Fogarassy István, Laban Antal, Herczeg Ida, Váradi Gyula, Hollaki Leo, Lakenbacher Andor és Pistike, Guekler Rozália, Bathó Mariska, Köiber Anni, Molnár Emil, Richon Emma, Takáts Lajos, Michalik Ilonka, Petőcz Gizi és Laczi, Schwarz Magda és Bandi, Frankl Pepi és Friczi, Horváth Valeria, Schlesinger Ella, Magassy Aranka, Perl Elza és Irén, Gonda Lajos, Honig Ilona, Felsenburg Margit, Jálies Matild, Imre László (részben: az utolsó sorba ezt irtad: »akirema»; a mi visszajára olvasva persze »Amerika»; de mért irtad visszajára? F. b.) Kűszler Cziczus és Miczus, Augenfeld Oszkár és Raoul, Oláh Ilonka és Zoltán, Havas Margit (minden helyes megfajtés beküldőjének nevét bejegyzem a névsorba; ha nincs benne, jele, hogy a levél nem jutott hozzám. F. b.) Höbaus-Felix Ilonka, Nadler Herbert, Mártly Gizella, Josipovich Kálmán, Cselkó Lenke, Kovács Margitka, Hollaender József és Béla, Jacobi Viktor, Török Arnold, Hegyessy Gyula, ifj. Tormay Béla, Márkus Gyula, Bosenberg Antal, Neumann testvérek, Wiener testvérek, Gedeon Endre, Lichtenstein Philippine, Stermeczky Lajos, Simonovánszky Jenő és Ödön, Pietsch Lajoska, Munk Artur, Rutter Sarolta, Kiss Sára és Lajos, Mérhay Emi és Ilonka, Lázár Piroška, Weisz Aranka és Jóska, Simonkovits Béla és Feri, Roth Margit, Vilmos és Pál, Géher Gyulácska, Grün testvérek, Lux Géza, Weisz Ernő, Ferbstein Berta, Müller Viktor, Kristóffy Erzsé, Micsinay Margit, Botka Andor és Lajos, Popovics Olga, Eckerdt Klára, Redlich Kornél, Ernő és Béla, Kabdebó György, Glück Ottó és Leon, Werner Ila, Rétay Vilma és Mici, Braun E. (egész keresztneved nincsen? F. b.), Kulcsár Bella, Imrédy Kálmán és Károly, Divéky Adorján, Lányi Tódor.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett: *Molnár Emil, Kézdí-Vásár-*

helytt, kinek a jutalomkönyvet («Az új Robinson», Marryattól, 34 képpel) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 2-dik számában közölt képrejtvény megfajtését még beküldték: Horváth Valeria, Lakenbacher Andor és Pistike, Nékám István, Magassy Aranka, Havas Margit, ifj. Bolyó Károly, Könyöki Ella, Gaál Ilus és Gyula, Perl Elza és Irén, Dekker Oszkár, Gonda Lajos, Oláh Ilonka és Zoltán, Havas Margit, Nadler Herbert, Josipovich Kálmán, Behr Hildika, Kovács Margitka, Botka Andor és Lajos, Popovics Olga, Kristóffy Erzsé, Ferbstein Berta, Mérhay Emi és Ilonka, Beinbauer Irén és Rózsai, Gedeon Endre.

BETÜ-REJTVÉNY.

K
sais

A megfajtók névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül az

„Uj Robinson“

czimü pompás munkát, melyet csaknem 100 képkesít, s kemény táblába van kötve.

Divéky Adorján. Azok az elbeszélések: regények, tehát a szereplői is költött alakok; de az író gyakran felhasznál egyes részleteket való-

ban megtörtént eseményekből s így hősei emlékeztetnek valósággal élt személyekre. A regény azonban soha sem igazi történet. — **Haberfeld Margit.** Kedves soraid után kétszeres örömmel foglak látni, ha majd egyszer valamikor csakugyan bekopogatsz. Az ne busitson, hogy rejtvényt, elbeszélést nem tudsz kikombinálni. Az nem is a ti dolgotok, hanem az enyém. Te csak olvasd az elbeszélést, törd a fejecskédet a rejtvényen és szórakozzál vele. Írásod csinos és rendez, meg vagyok vele elégedve. Meleg üdvözlésedet szívből viszonzom. — **Zenner testv.** Farsangra vigabb olvasmány járja. Majd megindul már most a komolyabb. — **Magassy Aranka.** Megfejtés beküldésére teljesen elégséges a levelező lap. Semmit sem hibáztál tehát, hogy csak levelező lapra irtad. — **Ditrichstein Viktor** lakása címét tudakolja Baumgarten Józsa, Kuláról. Itt közlöm a kérdést s legjobb lesz, ha Józsa egyenesen Kulára küldi a választ Vikornak. — **Engelmann Olga és Iren.** A szélmalom-rejtvényt közölném, ha az a fogyatéka nem volna, hogy három koczka üresen tátong benne. Próbáljátok meg újra, olyan mondatot választván, hogy minden koczkára jusson bötü. A másik rejtvényénél a jelzések nem szabatosak, mert pl. az, hogy »egy főnév.« ugyan csak sok ezer szóra illik rá. A jelzésnek olyanak kell lennie, hogy egy kicsit nyomra vezessen, de mégse árulja el a szót. — **Vincze Lajos.** Mind borotválkozott-e a régi római: erre épp úgy nem lehet határozottan felelni, mint arra, vajjon minden török visel-e szakált. Bizonyára sok az ennél komolyabb tárgyú kérdés, melyre nézve fölvilágosítást kérhetnél. — **Behr Hildika.** A te kis betűddel is nagy örömet szerezteél nekem; tökéletlen írásoddal tökéletesen fejezted ki magadat. — **Bogisich Imre.** Kilencz évvel az ember már kis legény. Még csak ugyan-annyi s már katonasorba lépsz. — **Schweiger Jenő.** A Malot elbeszélését, czéljainak megfelelő összevonásban, már régebben közölte a »Kis Lap.« A másokra nézve részletesebb körülírást kérek, mert így a sok közt nem ismerem rá. — **Bónis Anna.** Hát csak jó volt hallgatni a jó tanácsra. Reményilem, hasznát is fogod látni. — **Brenner testvérek.** Más címet miért írnek, mint amely rajta áll a lapon? A »*Forgó bácsi színházának*« két kötetében (Athenaeum kiadása) tán letek kedvetekre valót. — **Török Arnold.** Biz' azok rég megjelentek, s alig van hónap, hogy újból be ne küldenék a meilözhetetlen »Fél-egy-ház-a« és »Levél-hordó« címűekkel együtt. — **Tanítónk halalára.** Nemes munka, mely ott s annak idején méltó hatással is járhatott. — **Farkas Imre.** Azt mondta egy francia író (Marmontel): a tudásvágy a megnesemített kíváncsiság, a kíváncsiság pedig torzképe a tudásvágynak. Csak rászólgálna az időjárás a téli versikére! Mert bizony egész tavasz van. — **Joanovits Juliska.** Olvasd el csak a meg-előző üzenetet. — **Förster Ottó.** A »Kis Lap«

ban vettétek Jókai Mórnak sikerült arczképét. Kemény papíron a fotografusnál kapható. Meglep, hogy a lap csak hétfőn reggel jut el hozzád, mikor azt vasárnap már Brassóban is olvassák. A késelelem okát majd kitudja a kiadó-hivatal. Beküldted a rejtvény megfejtését s hozzá tetted: »választ kérek.« Mire? A megfejtésre a megfejtők névsorában van a válasz. — **Basch Andor.** A »P. Hirl.« azért jár naponkint a házatokhoz, mert a világon mindennap történik valami. Neked a »Kis Lap« csak egyszer, mert egy hétben csak egyszer van vasárnap, amely napnak egy részét a szórakozásnak szentelitek. Ha van rejtvényed, ám küldjed be. Majd megváltik, bevállik-e? — **Blumenstock Dora.** Ugy rendezte be a kiadó-hivatal, hogy a »Kis Lap« még az ország legtávolabb részeiben is már vasárnap legyen a járatója kezében. — **Stauber Elza, Nekam Istvan.** Szívesen fogadlak a »Kis Lap« zászlaja alá titeket is. Gyűjteményed, Istvan, fogadom szívesen. — **Barra Olga.** Besoroztam. — **Odescalchi Gyalma.** Ugro-rejtvénykédelien csak az a kifogásom, hogy az én nevemmel foglalkozik. A másokra nevez nem irtad meg az utasítást. Legjobban tetszett nekem a te meghívód, mely a saját nyomdából telt. Csak azt sajnálom, hogy nem vehettem részt a büvészeti előadásod meglepő mutatványaiban. — **Koller Edithke.** Dejszen, ugy látom én, hogy hamarosan nagy barátságba fogunk mi keveredni. Csak azt az egyet ne várd tőlem, hogy a kedvedért én igazgassam a szerencse kerekét. — **Könyöki Ella.** Csak amikor magadnak is jól esik. A csomag megjött s bizony az apró szükölködők soraiban nagy volt az öröm és meleg az áldás. — **Braun Emil.** Nem vers az, fiacska, amit irtál, hanem csak amolyan vakkanás, amelyet tud a nyuszika is. Majd érett észszel s több tudással évek multán neki állhatsz újból; s ha lesz hozzá még tehetőség is, költő is válhatik még belőled. — **Hj. Bolyó Károly.** Örvendő tudomásul veszem, hogy te és Pálma mennyi kedves ajándékot kaptatok. Nyilván meg is érdemeltétek. — **Schwarz Magda, Bandi és Béla.** Kegyes fáradozástokon rajta is lesz Isten áldása. — **Wiesner Bodog.** Ahhoz képest, hogy csak rövid idő óta tanuló a magyar nyelvet, bizony takaros magyar levélke telt toled. Időrü-időre szívesen veszem közben tett haladásodnak jelét. — **Ehrlich Karoly.** Ugy helyes, hogy lelkesedjünk nemzetünk nagyjaiért. — **Kosaczky Gyula.** Bizony hallod helyei-közel jól pattog ez a te »huszár-induló«. Csak tartsd jól pegazuskádat, akkor idővel messze is, magasba is mehetsz rajta. — **Takách Ilonka.** Most szemtől-szembe látlak téged s látom apádat. De hát hol maradt a mama? — **Farkas Pál.** Egy kérdésedre sem tudok felelni. Azaz tudni tudnék; de a »K. L.« drága tere nem arra való, hogy ilyenekre is választ adjak; milyen itt az időjárás? Ha nincs komoly kérdeznivaló, ne pazarold ilyes-

mire se a magad, se a más idejét. — **Felsenburg Margit.** Mentül előbb lássam első sor írásodat. — **Barta János.** Csak hogy megint talpra ugrotál. — **Bethlen Jolán.** Az elmés átváltoztatási rejtvényt a közlendők sorába iktattam. — **Veisz Ödön.** Tán valami kedvesebb megfejteni valót küldenél mint a »tüdőgyuladást«. — **Neumann Sándor.** S még te vagy az ifjabb? Kíforrott írásod van. — **König Dénes.** Hát egy kissé rendesebb írásra nem volnál hajlandó, öcsém Dénes? — **Lamm Aurélia.** Soraidnak nem csak kedves tartalmában, de a szép kézírásodban is örömmel tellett. — **Küszler Ciczus és Miczus.** Annyi bizonyos, ti kis cicczák, hogy írástokkal a karmolászás korszakán már túl vagytok. — **Augusztin Gizi és Mimi.** Ha megjön a mese, elővasom s ha megfelel, örömet közlöm is. — **Havas Margit.** Hogy a neved mindig ott legyen a megfejtők sorában, az persze csak te rajtad áll. De azért lehet ám az ember értelmes és kedves kis lány anélkül, hogy neve mindig ott volna a megfejtők rovatában. Nagypának ezt a föltételel nagyon is szigorunak tartom. — **Kaiser Rózika.** Más kis lány is végzi az iskolai dolgait, de azért annyi időt mindig szakít magának, hogy, ha már olvassa a »Kis Lap«-ot, meg is tekintse annak előfizetési föltételeit, melyek minden számban ki vannak téve. Azt se nehezé meg tartani, hogy *január, április, július és október* első napján kezdődik az új évnegyed. — **Draskóczy Lajos.** Igen kedvesen emlékezem erre a névre. Bizony, az idő eljár A régieket köszöntöm. Kérésedet átadtam a kiadó-hivatalnak. — **Lázár Piroška.** Besoroztam ezt is. — **Weisz Aranka.** Nagyon régen járta a » $\frac{1}{2}$ arany: azaz félelem« című rejtvényt. Beküldik azt nekem havonként tizenöt szőr. — **Kaiser Czecczília.** A kis lány olvashatatlanul írta a megfejtés alá a nevét. — **Jacobi Viktor.** Látom igyekvésedet, s ez nekem kedvesebb a szép írásnál. — **Kramer Miczi.** Örövendve fogadom bemutatkozásodat. — **Szalatsy Bandi.** Hát a magad mulattatására megjárja, de bizony a nyilvánosságra nem tarthat számot. — **Kenessey Paula és Iza.** A két levélbélyek árát az éhező gyermekeknek juttatom. — **Guttman Mariska.** Kérésedet közöltem a kiadó-hivattal, mert azt illeti. — **Ásványos Adél, Velencei Tiborka.** A ti képrejtvényetek »Szék-es-féher-vár« is azok közé tartozik, melyeket csaknem mindennap küldenek be hozzám. Persze Tiborkám, hogy a te megfejtésednek értelme nincs, mert nem is helyes. De majd meglátod, mennyire van annak értelme, ha megjelennek a megfejtők nevei. — **Simnovánszky Ödön.** Amint a gyermek járni tud, már koresolyázhat is. A budapesti városliget tavának jegén csak úgy tarkállik a sok apró lányka, fiúcska. A koresolyázás épp oly szórakoztató mint hasznos testgyakorlat. — **Sz. A.** A kiadó-hivatal dolga. Átadtuk.

ROVÁS.

K. I., F. O. gondatlan levélkékjét nem vehetem figyelembe.

F. b.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Schwarz Magda és Béla* gyűjtése 10 frt 5 kr. (Egyes adakozók: Schwarz Henrik, Léonie, Magda, Béla és Viktor, Löw Etel, Nagymama, Stern Henrik, Pali és Pista, Blau Loránd, Grünstein Lotti, Bauer Andor, Schlesinger Pali, Grünwald Róza, Lili, B. M., Strasz Ilona, Schlesinger lányok, dr. Goldstein, Glaser Amália, Elvira és Béla, D. K., 2 N. N. s 2 olvashatatlan név.) *Glück Endre és Miczike* 10 frt, mint egy náluk rendezett tombola-játék nyerevényét. — *Geiss Lili* 1 frt, *Schwarz Bandi és Magda* 3 frt.

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.